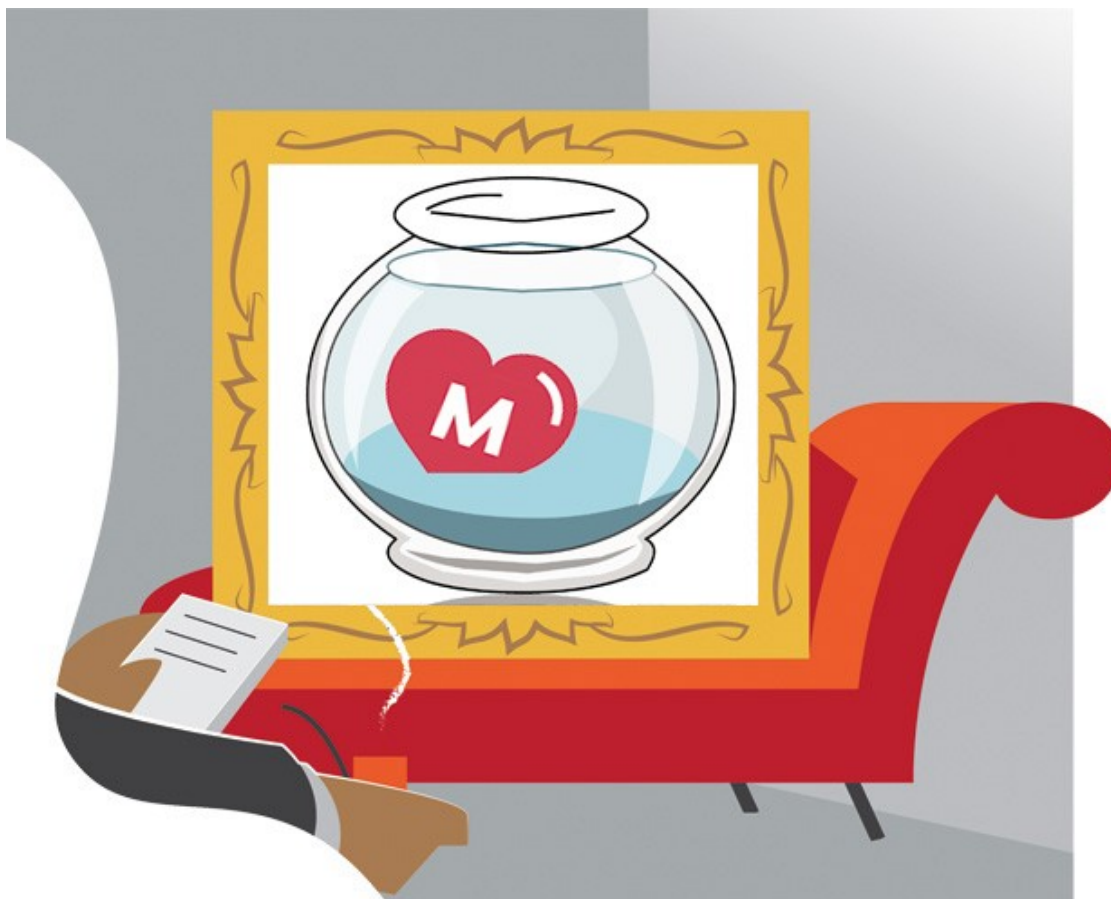

Tots al sofà!

DES DEL DIVAN. PEL DOCTOR LACETÀ

Dubto, i en dubto molt, de fer seure al sofà diferents persones o personatges manresans. O hi posem Manresa ben sencera i les seves arrels i història incloses? És Manresa com a estructura social que condiciona els manresans i les manresanes? O ha estat el fer d'aquests darrers el que ha fet arribar a ser Manresa com és? Em decideixo a ficar-los tots plegats en una barreja indecent que explica el sidral actual que tenim muntat. Dels miracles ja n'hem parlat en altres ocasions, però ens falta parlar del que dona nom a aquesta revista, el del Pou, un petit miracle pel que ha significat la figura de Sant Ignasi. Ja ens en podia haver deixat un de més espectacular i atractiu per al turisme! No m'imagino ni un autocar de japonesos visitant Manresa per veure un pou on va surar una gallina. De fet tampoc no me'ls imagino visitant Manresa per altres motius.

Manresa es refreda sovint. Culpa de la muntanya de Montserrat, que atura els vents i el clima marí. De fet, moltes vegades atura massa coses. I encara hi ha qui parla de la marinada per referir-se al vent que es gira al capvespre i puja pels rius manresans. El vent existeix; ara, a qui se li va acudir anomenar-lo marinada? Un complex d'inferioritat per no tenir mar? Ep! Amb compte que ens iguala als madrilenys. Al sofà hi tenim manresans dividits, com sempre, fet que passa en diversos àmbits, només cal recordar que a l'existència de Moto Club Manresa el 1956 s'hi oposa la del Biela Club Manresa el 1958, només dos anys per marcar diferències. I, pel que

conec, una vegada més de classe. Aniria pel mateix camí l'existència durant anys d'un CD i un CB Bàsquet Manresa. La competència va durar anys, fins que la crisi econòmica els va posar tots a rotllo.

Una Manresa on, durant anys, el pes i la influència nacional catòlica va durar dècades i on m'imagino que podria haver succeït, en qualsevol del convents de clausura, l'anècdota real explicada per L. Carandell: Un practicant -abans no hi havia diplomats d'infermeria ni ATS, hi havia practicants- havia de posar una injecció a una monja. La superiora el va conduir a la infermeria, on sobre una llitera, reposava bocaterrosa la monja, amb l'hàbit mig arremangat i amb tota la cuixa i la natja, on se suposava que havia de rebre la injecció, cobertes d'estampes de sants. La superiora li va ordenar: «Levante la estampa de Santa Teresa y pinche allí-»; segurament una digna predecessora de l'actual Sor Terremoto. Continuarà.